

Arrest

nr. 200 876 van 8 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 9 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 november 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, dient op 27 maart 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische moeder.

Op 26 september 2017, met kennisgeving op 11 oktober 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.03.2017 werd ingediend door:

Naam: M. (...)

Voornaam: O. (...)

Nationaliteit: Rwanda (Rep.)

Geboortedatum: (...).1997

Geboorteplaats: Nyarugenge

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest dd. 16.03.2017 (ABVV) voor waaruit blijkt dat ze in de periode januari 2016 – februari 2017 een werkloosheidsuitkering ontving. Echter, gezien de referentiepersoon niet aantoonde dat ze heden actief op zoek is naar een job, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet mee in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. De verzoekende partij meent dat er daarnaast sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

“1.1

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de referentiepersoon een werkloosheidsattest neerlegde doch dat uit het dossier niet blijkt dat de referentiepersoon actief werkzoekende is.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat verweerder verzoeker heeft nagelaten verzoeker voorafgaandelijk uit te nodigen alsnog bewijsstukken

aangaande het actief werk zoeken door de referentiepersoon neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande het actief zoeken naar werk door de referentiepersoon neer te leggen.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

1.2

Dat krachtens het artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens uit de motieven blijkt dat de behoefteanalyse door verweerder in casu werd uitgevoerd.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder opnieuw heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en de Belgische referentiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun totale maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de totale maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke grondige uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat de Belgische onderdaan niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet; het zorgvuldigheidsbeginsel; de motiveringsplicht; de hoorplicht evenals de rechten van verdediging. Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

In een eerste onderdeel van zijn eerste middel verwijt verzoekende partij verweerder zich niet voldoende te hebben geïnformeerd bij verzoeker. Met name meent hij dat hij diende te worden uitgenodigd om bijkomende stukken aangaande het actief werk zoeken door de referentiepersoon neer te leggen.

In een tweede onderdeel van zijn eerste middel bekritiseert verzoekende partij dat nergens uit de motieven van de bestreden beslissing een behoefteanalyse blijkt, terwijl verweerder hier naar zijn oordeel wel toe was gehouden in het kader van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens werpt verzoekende partij op dat hij in dit verband diende te worden aangeschreven om bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet alsook van de rechten van verdediging merkt verwerende partij op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van voornoemde wetsbepaling en rechtsbeginsel, zonder evenwel in zijn eerste middel in concreto aan te geven op welke wijze deze bepaling en dit beginsel door de bestreden beslissing geschonden worden. Evenmin licht verzoekende partij toe waaruit de manifeste beoordelingsfout zou bestaan. Vermits onder ‘middel’ wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving door de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvV 22 januari 2010, nr. 199.798), is verweerder van oordeel dat het eerste middel in de aangegeven mate onontvankelijk is.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvV 14 februari 2006, nr. 154.954). Er dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

In het licht van bovenstaande en gezien de duidelijke bewoordingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat ‘[...] de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking [wordt] genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt’ kan verzoeker dan ook geenszins ernstig volhouden dat hem bijkomende inlichtingen dienden te worden

gevraagd. De bewijslast in het kader van een aanvraag voor langdurig verblijf rust op de aanvrager en van hem kan worden verwacht dat hij zijn aanvraag schraagt met alle nuttige inlichtingen en stukken. Het blijkt niet, en verzoeker maakt evenmin aannemelijk, dat hij niet in de mogelijkheid was om de nodige stavingsstukken bij te brengen, noch toont verzoekende partij aan welke andere stukken hij zou hebben voorgelegd die het oordeel van verwerende partij zouden hebben beïnvloed.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Wat betreft de vermeende schending van de hoorplicht benadrukt verwerende partij dat dit beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van die aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De bestreden beslissing vloeit voort uit de toepassing van het artikel 40ter van de vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 6 mei 2009, nr. 193.074; RvS 23 november 2009, nr. 198.143; RvS 30 november 2009, nr. 198.379). Verweerder diende verzoekende partij derhalve niet te horen alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Ten overvloede benadrukt verwerende partij voorts nog dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Uit verzoekers toelichting blijkt niet dat hij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen: verzoeker beperkt zich tot een algemeen betoog zonder enige verdere toelichting en zonder aan te duiden welke bijkomende stukken aangaande het actief werk zoeken door de referentiepersoon hij desgevraagd zou hebben bijgebracht opdat een andersluidende beslissing zou zijn genomen.

Een schending van de hoorplicht blijkt niet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht benadrukt verweerder dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker gaat niet in op de concrete motivering van de bestreden beslissing en toont aldus niet aan dat de in de bestreden beslissing gemaakte beoordeling kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker aanvoert dat een behoefteanalyse moest worden uitgevoerd conform artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, merkt verweerder op dat de verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren. Verwerende partij benadrukt dat een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan 120 percent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Of, met andere woorden, er moet sprake zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de overheid tot een behoefteanalyse moet overgaan (RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

In casu werd geoordeeld, en wordt door verzoekende partij niet ontkracht, dat de voorgelegde bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon niet in aanmerking kunnen worden genomen. Aangezien de bestaansmiddelen bijgevolg onbestaande zijn, dient dan ook te worden geconcludeerd te worden dat er geen bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zodat verweerder de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet niet diende uit te voeren en in het licht daarvan evenmin bijkomende stukken diende op te vragen bij verzoeker.

Een schending van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt evenmin.”

2.1.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidde als volgt:

“(…)

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (…)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(…)”

In voorliggende zaak wordt het verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische moeder aan de verzoekende partij geweigerd omdat inzake de bestaansmiddelen enkel een bewijs van werkloosheidsuitkeringen wordt voorgelegd, die niet in aanmerking kunnen worden genomen omdat niet wordt aangetoond dat de referentiepersoon op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing actief op zoek is naar werk.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij dat zij haar niet heeft uitgenodigd bewijsstukken aangaande het actief werk zoeken door de referentiepersoon neer te leggen. De Raad dient echter op te merken dat de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure rust op de aanvrager en dat aldus van de verzoekende partij kan worden verwacht dat zij bewijzen voorlegt waaruit blijkt dat de referentiepersoon, namelijk haar Belgische moeder actief op zoek is naar werk, temeer zij een verblijf beoogde te bekomen op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk de voorwaarde van dergelijk bewijs wordt gesteld. De verzoekende partij toont niet aan dat zij werd verhinderd dergelijke bewijsstukken voor te leggen.

Verder kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij in strijd met artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet naliet een behoefteanalyse uit te voeren.

Artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Artikel 52, § 4, 5° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt:

“(…) Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20,

dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat indien de persoon die vervoegd wordt enkel en alleen beschikt over een werkloosheidsuitkering, deze slechts in aanmerking kan genomen worden als zijnde een bestanddeel van “*stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*” op voorwaarde dat het bewijs wordt geleverd dat de te vervoegen persoon nog actief werkzoekende is.

In voorliggende zaak wordt niet betwist, hetzij in elk geval niet aangetoond, dat aangaande het inkomen van de moeder van de verzoekende partij, zijnde de persoon die de verzoekende partij wenst te vervoegen, enkel een bewijs van werkloosheid werd voorgelegd gaande over een periode van iets meer dan een jaar. De verzoekende partij heeft geen enkele andere indicatie aan de verwerende partij kenbaar gemaakt betreffende het inkomen van haar moeder. De verzoekende partij betwist niet dat zij aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing geen enkele indicatie heeft overgemaakt dat haar moeder (nog) actief werkzoekende was, minstens toont zij niet aan dat dit wel het geval zou zijn. Gelet op dit gegeven heeft de verzoekende partij bijgevolg het bestaan van “*stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*” niet aangetoond en ontbreekt enig bewijs van het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Gelet op het ontbreken van enig bewijs hiervan diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet over te gaan tot een beoordeling van welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende in casu geen verdere “*behoefteanalyse*” te doen in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op (RvS 25 november 2015, nr. 233.022 en naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Bij gebreke aan in aanmerking te nemen inkomsten – ter zake toont de verzoekende partij overigens nog steeds niet aan dat haar moeder actief werk zoekt – dienen geen uitgaven te worden nagegaan. De schending van artikel 42, § 1, tweede lid en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Daarenboven toont de verzoekende partij in het verzoekschrift geenszins aan welk belang zij heeft bij de hierboven omschreven grief dat geen behoefteanalyse werd verricht nu zij niet aantoonde dat haar moeder actief werkzoekende is en anderzijds nalaat aan te tonen of een behoefteanalyse in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet de verwerende partij had kunnen leiden tot het nemen van een gunstige beslissing.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog een schending van de hoorplicht tracht aan te tonen, merkt de Raad op dat dit als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. Opdebeek, “De hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het weigeren van een aanvraag voor een verblijfskaart van verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door haar gevraagd voordeel – m.n. verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Daarenboven heeft de verzoekende partij ruimschoots de tijd gehad om haar aanvraag aan te vullen en alle relevante informatie bij te brengen en laat zij na te verduidelijken welke bijkomende gegevens zij bij het horen had bijgebracht, van die aard dat zij de bestreden beslissing vermogen te wijzigen (cfr. *infra*). In voorliggende zaak heeft de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid gehad om bij het indienen van haar aanvraag en voor het nemen van de bestreden beslissing nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Zij heeft aldus haar standpunt op nuttige wijze naar voor kunnen brengen. Zij voert niet aan dat zij werd belet dit te doen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alsnog diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen. Er blijkt niet dat de verwerende partij in deze zaak, nadat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag in de mogelijkheid was alle volgens haar dienstige bewijsstukken over te maken inzake haar aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische moeder, haar alsnog diende uit te nodigen om de financiële situatie van de referentiepersoon uiteen te zetten.

Bovendien leidt luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet toekennen van een verblijf hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Zelfs zo al zou worden aangenomen dat de verzoekende partij niet de gelegenheid zou hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat zij nalaat concrete elementen aan te brengen die zij had kunnen aanvoeren die het al dan niet toekennen van een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische moeder hadden kunnen beïnvloeden.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt zij aannemelijk dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het de rechten van verdediging, stelt de Raad vast dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat dit beginsel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels of beginselen die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69§1,4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin het geschonden beginsel niet wordt toegelicht is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging.

Het middel luidt als volgt:

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard

en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Het artikel 74/13 Vw. stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoekers gezinsleven in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG; artikel 74/13 van de vreemdelingenwet; de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting; de hoorplicht; het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging. Verweerder stelt vast dat verzoekende partij ook in de toelichting bij het tweede middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de door hem opgeworpen schendingen. Met name verzuimt verzoeker om te verhelderen op welke wijze de bestreden beslissing de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging zou schenden. Daar onder ‘middel’ wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798), is verweerder van oordeel dat het tweede middel in de aangegeven mate onontvankelijk is.

Daar waar verzoeker verwijst naar artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG dient te worden opgemerkt dat hij zich niet dienstig kan beroepen op de bepalingen van deze richtlijn, aangezien uit de definities beschreven in artikel 2 blijkt dat deze enkel betrekking heeft op onderdanen van een derde land die wettig in een lidstaat verblijven en die een verzoek indienen of wier gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden. Artikel 3.3 van de richtlijn 2003/86/EG bepaalt trouwens uitdrukkelijk dat deze niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Gezien verzoeker zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden erkend wenst te zien in functie van zijn Belgische moeder, valt deze situatie buiten het toepassingsgebied van voormelde richtlijn en mist dit deel van het middel aldus juridische grondslag.

Wat betreft het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, meent verweerder dat verzoekende partij zich evenmin dienstig op deze bepaling kan beroepen, aangezien thans enkel een beslissing tot weigering van verblijf voorligt en geen beslissing tot verwijdering. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

2.2.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing opnieuw inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad herhaalt dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Los van de vraag of artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) reeds werd omgezet naar Belgisch recht, dient te worden opgemerkt dat deze richtlijn betrekking heeft op de gezinshereniging van derdelanders. Overeenkomstig artikel 3.3 van deze richtlijn is deze niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie. In voorliggende zaak stelt de verzoekende partij de dochter te zijn van een Belg en heeft zij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg ingediend. Zij valt dus niet onder het toepassingsgebied van genoemde richtlijn, zodat zij de schending van artikel 17 van deze richtlijn niet dienstig kan opwerpen. De onderdelen van het middel gebaseerd op de schending van richtlijn 2003/8+6/EG zijn bijgevolg onontvankelijk.

Verder dient de Raad op te merken dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad kan slechts vaststellen dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering inhoudt, doch slechts de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden betreft, zodat het onderdeel van het betoog gestoeld op de voorgehouden schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet dienstig is.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij diende te worden uitgenodigd voor een verhoor, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel onder punt 2.1.3., waar reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partij een schending van de hoorplicht niet aantoonde.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG en van de hoorplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de aangevoerde schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het evenredigheidsbeginsel tenslotte laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU